

opusdei.org

## Blizina iz daljine

Kao što je Isus učinio s Natanaelom, i mi želimo pratiti one koji su daleko od nas i možda sami. Naša molitva, prinos boli uzrokovane udaljenošću i „kreativnost ljubavi“ mogu ispuniti srca onih koje volimo radošću i mirom.

15.11.2025.

Natanael je prepoznao Mesiju jer je osjetio njegovu tihu, osobnu prisutnost pod smokvom. Samoća koja se uselila u naša društva često nas boli. Možda se ne pojavljuje

svugdje na potpuno isti način, ali situacije fizičke, emocionalne ili duhovne izolacije koje uzrokuju patnju mogu se pronaći gotovo svugdje.

Možda usamljenost nekih pacijenata, bilo u bolnici ili kod kuće, osjećamo posebno snažno, iako postoji i mnogo zdravih ljudi koji su još uvijek sami. Drugi se mogu nehotice povući, nesigurni kako dopustiti da se o njima brine. Nešto vrlo obično i prirodno može donijeti duboku tugu: promjena mjesta stanovanja koja znači da će sestra ili prijateljica biti manje dostupni nego prije; kraj školskog ili sveučilišnog razdoblja koji razdvaja skupinu prijatelja; obiteljsko vjenčanje koje označava odlazak voljene osobe iz obiteljskog doma.

U svim tim situacijama važno je biti vrlo iskren prema Bogu i prema sebi, kako bismo osigurali da nijedan dio

udaljenosti nije uzrokovan našom vlastitom udobnošću ili sebičnošću. Ne možemo olako odbaciti tu mogućnost. Pa ipak, ovdje ćemo uglavnom razmišljati o oblicima udaljenosti koji su nam na neki način nametnuti, čak i ako samo zato što ne možemo biti na dva mjesta istovremeno.

U Kristu možemo dosegnuti najudaljeniji kutak planeta, najudaljeniji bolnički krevet, najdublje srce koje se osjeća udaljeno. S Njim smo sposobni donijeti toplinu, svjetlost i ljubav svakoj duši koja sjedi sama pod svojom smokvom. Život u Kristu omogućuje nam da prevladamo ograničenja vremena i prostora. Želimo pratiti one koji se osjećaju usamljeno, ali za to je također potrebno dopustiti Kristu da nas posjeti pod našom vlastitom smokvom. „Po Kristu, s Njim i u Njemu“ možemo ukinuti tu

udaljenost i biti prisutni na način koji je božanski, a opet i duboko ljudski.

## **Vrlo osoban oblik patnje**

Običan život nam predstavlja mnoge udaljenosti koje možemo ponuditi Isusu. On nije ravnodušan prema toj patnji: „Učitelju, zar te nije briga hoćemo li propasti?’ (Usp. Mk 4,38). Misle da Isusa nije briga za njih, da ga nije briga za njih. Jedna od stvari koja nas i naše obitelji najviše boli kada je čujemo jest: 'Zar te nije briga za mene?' To je fraza koja ranjava i oslobađa oluje u našim srcima. Potresla bi i Isusa. Jer On, više od ikoga, brine za nas. Doista, kad ga jednom zazovu, spašava svoje učenike od obeshrabrenja.“[1]

Patimo kada ne možemo biti blizu onima koje volimo jer su nam važni. Isus i njegova Majka doživjeli su trodnevnu odvojenost kada je imao

dvanaest godina, izgubljen u Hramu. U početku Marija nije razumjela zašto je Isus dopustio tjeskobu uzrokovanu tom udaljenošću. Možda se čak osjećala krivom što se nije dovoljno brinula za svog Sina.

U našim srcima mogu se pojaviti sukobljeni osjećaji: svijest da nas neizbježne dužnosti objektivno sprječavaju da se brinemo za svoje voljene onako kako bismo željeli, a s druge strane, želja da se brinemo za njih, da ih zagrlimo i da im damo do znanja da su voljeni. S vremenom, dvadeset godina kasnije, Marija je shvatila da će Isus ponovno biti odsutan tri dana, zauzet djelom svog Oca, i shvatila je da je udaljenost samo prividna. Ostavila je po strani vlastitu bol i posvetila se podršci apostolima, uključujući i one koji se nisu odmah vratili, poput Tome, jer je i ona htjela biti uključena u djelo svog Oca.

Neke su situacije posebno bolne, kao na primjer kada bolest sprječava one koje najviše volimo da nas prepoznaju. Teško je shvatiti sve što roditelj osjeća kada mora emigrirati kako bi tražio budućnost za svoju obitelj, ostavljajući roditelje, supružnika i djecu na neko vrijeme. Udaljenost može nastati i zbog razdvajanja supružnika ili još bolnije u slučajevima razvoda, koji često nisu dobrodošli ni za jednog. Takve situacije mogu uključivati privremeno odvajanje od djece. Svećenik također može patiti kada ga briga za više župa sprječava da posjećuje bolesne ili umiruće župljane onoliko često koliko bi želio. Kako se ne sjetiti roditelja koji vidi dijete kako bira loše društvo, potencijalno ugrožavajući njegovu sreću i udaljavajući ga od obitelji? Ovo su samo neki primjeri među bezbrojnim situacijama u kojima različiti oblici i stupnjevi udaljenosti interveniraju između nas i onih koje

volimo. Oni stavljaju naše voljene „pod njihovu smokvu“.

Kad se čini nemogućim biti prisutan, možemo se osjećati u iskušenju odustati, prepustiti se i ne činiti ništa. No, vjera nas uvjerava da čak i tada možemo postati kanal „autentične evanđeoske radosti koja nas nadahnjuje da probijemo barijere ravnodušnosti“.[2] U tim okolnostima postoji nešto što je svima dostupno, nešto što može biti čak i vrijednije od fizičke prisutnosti, a što nas ispunjava mirom: „Neka uvijek hvalimo Boga za njegovu dobrotu, negujemo jedinstvo s našim voljenima, otvorimo svoja srca onima koji su daleko i, posebno, svima onima kojima je potrebna pomoć.“[3]

## **Pravljenje društva izdaleka**

U određenom smislu, Isus je bio pod smokvom, iako je Natanael bio

apsolutno uvjeren da je sam. Gore opisani trenuci divna su prilika za sudjelovanje u zajedništvu svetaca. Molitva zagovora privilegirano je sredstvo življenja ovog zajedništva. Natanael je povjerovao da je Isus Mesija jer je, gledajući unatrag, shvatio da je bio s njim u tom trenutku njegova života: „Prije nego što te Filip pozvao, kad si bio pod smokvom, vidio sam te“ (Iv 1,48).

Mnogi ljudi danas trebaju Isusovu prisutnost pod njihovom smokvom. Milošću možemo dosegnuti ta naizgled nedostupna mjesta, „jer u njemu živimo, mičemo se i jesmo“ (Dj 17,28). Ako živimo njegov život, udaljenost nas ne može razdvojiti (usp. Rim 8,35–39). Čak i ako ne možemo biti fizički s njima, oni koje volimo osjetit će Spasiteljevu prisutnost i našu uz sebe.

Sveti Josemaría bio je živo svjestan da udaljenost nije prepreka za

pratnju njegove duhovne djece. Pisao je svojim kćerima u Meksiku: „Znate da vas uvijek pratim izdaleka.“[4] Povjerio se svojim sinovima u Australiji, na drugom kraju svijeta: „Odavde vam pravim toliko društva!“[5] Patio je kao i mi u takvim situacijama: „Paco, zar ne vidiš da je tvoj jadni djed“ (tako se nazivao u pismima tijekom građanskog rata kako bi izbjegao cenzuru) „shrvan brigom za svoju dječicu?“[6] Čvrsto je vjerovao da se takva bliskost i jedinstvo „ne temelji na materijalnosti života pod istim krovom. Poput prvih kršćana, mi smo cor unum et anima una (Djela 4,32).“[7]

Udaljenost od voljenih može nas opteretiti daleko teže od bilo koje druge osobne boli. Prinošenje naše patnje Bogu za one od kojih nas je život udaljio već je početak bliskosti. Štoviše, sama činjenica da udaljenost sprječava neposrednu povezanost

može potaknuti „kreativnost ljubavi“[8] „kako bismo donijeli balzam Božje nježnosti svoj našoj braći i sestrama koji su u potrebi.“[9]

U tim je situacijama važnije nego ikad razaznati koja su mala djela ljubavi najznačajnija za svaku osobu. Možda im pomaže ako ih zamolimo za molitve, prikazujemo za njihovu patnju ili zatražimo njihov savjet za našu apostolsku misiju. Mora ih utješiti kada priznamo njihove osjećaje. Sjećanje na obljetnice i proslave dat će im osjećaj naše bliskosti. Neki ljudi i dalje šalju pisma ili razglednice, dok većina koristi ogromne mogućnosti koje tehnologija nudi kako bi drugome dali do znanja da su mislili na njih, saslušali ih ili podijelili nešto zabavno. Mali darovi su još jedan način prisutnosti i mogu nadoknaditi nedostatak fizičkog kontakta. Često je dovoljna jednostavna gesta koja pokazuje da smo se sjetili te osobe i

njezinih preferencija. Također je dobra praksa zahvaliti im na svemu što su učinili i tražiti oprost za probleme koje smo im možda prouzročili. Molimo Gospodina da nikada ne dopusti da distanca nastane zbog našeg nedostatka empatije za njihove najdublje želje.

## **Tu su i anđeli čivari**

Naši anđeli čuvari naši su najbolji saveznici u ovoj misiji pratnje onih koje volimo. Oni su gorljivi suučesnici u našem nastojanju da probijemo izolaciju naših voljenih. Kad Isus čuje Natanaelovu ispovijest, odgovara otvaranjem nepredviđenih horizonta: „Vjeruješ li zato što sam ti rekao da sam te vidio pod smokvom? Vidjet ćeš veće stvari. Zaista, zaista, kažem vam, vidjet ćete otvoreno nebo i anđele Božje gdje uzlaze i silaze pred Sina Čovječjega“ (usp.Iv 1,50–51). Isusova prisutnost pod smokvom uz Natanaela i djelovanje

anđela nevidljivo je, ali potpuno stvarno.

Jednom prilikom, sveti Josemaría saznao je za tešku situaciju s kojom se suočavalo njegovo dvoje duhovne djece. Trebali su boraviti u pansionu s prilično neprikladnim okruženjem. Jedan od njih ga je eufemistički nazvao „opasnim susjedstvom“. Dnevnik iz tih dana istražuje prirodu opasnosti: „U ovoj kući, naravno, nalazi se odgovarajuće jato 'vulpes levantinas'.“[10] Mjesecima kasnije, u Burgosu, sveti Josemaría napisao je točku u Putu koja se odnosi na ovu situaciju: „Kažete da u takvom okruženju ima mnogo prilika za lutanje? To je istina, ali zar nije tu i prisutnost anđela čuvara?...“[11]

I mi se možemo poslužiti pomoći takvih moćnih zagovornika kako bismo pratili svoje voljene, pružajući im toplinu druženja i duhovnu podršku koja im je potrebna. Ljubav

svladava udaljenosti uzdižući se;  
postajući vječna i božanska.

\* \* \*

„Vidjet ćete nebo otvoreno“ (Iv 1,51).  
Nebo je otvoreno jer je Djeвица  
Marija njegova vrata. Naša vjera nas  
uvjerava da će oni koje volimo, kada  
se suoče s usamljenošću posljednjeg  
koraka prema vječnom životu, imati  
majčinsku skrb Djevice Marije, baš  
kao što je Isus imao svoju Majku uz  
sebe pod križem. Želimo biti s našim  
voljenima u tim posljednjim  
trenucima, pod njihovom smokvom.  
Naša Majka će nam dati dar da  
uđemo u tu svetu zemlju ruku pod  
ruku s njom.

---

[1] Papa Franjo, Izvanredni trenutak  
molitve, 27. III. 2020.

[2] Papa Lav XIV., Poruka za 5. svjetski dan baka i djedova i starijih osoba (27. srpnja 2025.).

[3] Papa Lav XIV., Poruka za 5. svjetski dan baka i djedova i starijih osoba (27. srpnja 2025.).

[4] Pismo kćerima u Meksiku, iz Rima, 20. VI. 1950. (AGP, serija A.3.4, 500620-7).

[5] Pismo sinovima u Australiji, iz Rima, 8. IV. 1964. (AGP, serija A.3.4, 640408-1).

[6] Pismo sinovima u Valenciji, 25. VII. 1937. (AGP, serija A.3.4, 370725-3).

[7] Pismo 11, br. 23.

[8] Sveti Ivan Pavao II., Novo millennio ineunte, 6-I-2001, br. 50.

[9] Mons. Fernando Ocáriz, Pastoralno pismo, 14-II-2017, br. 31.

[10] Diario del paso de los Pirineos, días 6 y 7 de octubre de 1937 (Juan Jiménez Vargas), str. 2, u AGP, sec A, noga 2, šaran 2, iskustvo 1 y 2.

[11] Put, br. 566.

Diego Zalbidea // Photo: Krunal Mistry, Unsplash

---

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
hr-hr/article/blizina-iz-daljine/](https://opusdei.org/hr-hr/article/blizina-iz-daljine/)  
(4.04.2026.)